

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **A. s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Michalem Vondráčkem, advokátem se sídlem Praha 1, Palackého 11, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2006, č. j. 6 Ca 191/2005 - 39,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení označeného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2005, č. j.: FŘ-2240/13/053616b/12/03, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 10 ze dne 14. 5. 2004, č. j. 181543/04/010511/6989 na daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí r. 2003.

Městský soud vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručováno do vlastních rukou a dne 19. 4. 2005 bylo převzato jeho zástupcem panem L., který byl podle prohlášení ze dne 21. 1. 2005 žalobcem zmocněn k přebírání zásilek. Lhůta pro podání žaloby skončila dne 20. 6. 2005, žaloba však byla podána u soudu osobně až dne 8. 7. 2005. Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ji proto městský soud odmítl jako opožděnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Usnesení městského soudu považuje za nezákonné. Stěžovatel byl po celé daňové řízení

zastoupen zástupcem s neomezenou plnou mocí a podle § 17 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen "daňový řád"), bylo povinností žalovaného zaslat rozhodnutí tomuto zástupci a neměl je zasílat na adresu stěžovatele. Tímto zástupcem, jehož plná moc je založena ve spise, je pan J. Š. a ten také za něho v daňovém řízení činil úkony. Pokud skutečně za něho převzal zásilku dne 19. 4. 2005 pan L., dověděl se o tom stěžovatel až z odůvodnění napadeného usnesení. Toto doručení je třeba podle jeho názoru považovat za nerozhodné. Lhůta počala ve skutečnosti běžet až dne 10. 5. 2005 převzetím rozhodnutí panem J. Š. a zákonná lhůta pro podání žaloby byla zachována. Proto navrhuje zrušení napadeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Kasační stížnost byla stěžovatelem následně doplněna o ověřenou fotokopii plné moci ze dne 17. 10. 2002 podepsané jednatelkou stěžovatele a J. Š. a adresované Finančnímu úřadu pro Prahu 10, v jejímž textu je uvedeno, že plná moc se uděluje jako neomezená, a to panu J. Š. (bytem ..., č. OP ..., r.č.) k zastupování společnosti A. s. r. o. při jednání s Finančním úřadem pro Prahu 10.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že plná moc předložená správci daně byla výslovně omezena na zastupování při jednání s Finančním úřadem pro Prahu 10 a tento úřad se zástupcem také jednal. Na řízení před žalovaným se však již nevztahovala, proto bylo rozhodnutí doručeno přímo stěžovateli, který pověřil přebíráním korespondence pana L.; ten také zásilku převzal dne 19. 4. 2005, který je dnem doručení rozhodnutí. Proto žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby.

Podstatné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je zjištění dne doručení rozhodnutí žalovaného daňovému subjektu. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že existovala plná moc pro J. Š. ze dne 7. 10. 2002, která je založena ve správním spise. V řízení před finančním úřadem také J. Š. za daňový subjekt jednal, byly mu doručovány výzvy a byl mu doručen platební výměr, který napadl odvoláním. Jiná plná moc však předložena nebyla a stěžovatel její existenci ani netvrdí.

Uvedená plná moc se vztahovala výslovně na řízení před Finančním úřadem v Praze 10, v řízení před finančním ředitelstvím stěžovatel zastoupen nebyl. Jeho rozhodnutí bylo podle doručky připojené k rozhodnutí doručováno na adresu stěžovatele a dne 19. 4. 2005 převzato. Převzetí je potvrzeno nečitelným podpisem, nad ním je vypsáno tiskacími písmeny „L.“

K výzvě žalovaného sdělila Česká pošta, s.p., odštěpný závod Střední Čechy, že zásilka byla vydána panu L., který se prokázal průkazem příjemce č. ... a osobním dokladem č. ... Zpráva byla doplněna zasláním fotokopii dokladů, na jejichž základě byl vystaven průkaz zmocněnce. Jedná se o „Prohlášení o osobách oprávněných k převzetí poštovních zásilek a poštovních poukázek“ ze dne 19. 1. 2005, potvrzení o převzetí prohlášení ze dne 21. 1. 2005, souhlas se zpracováním poskytnutých dat, ověřená plná moc vystavená jednatelem stěžovatele (M., V.) ze dne 30. 11. 2004 k zastupování a plnění všech úkolů za

stěžovatele. Příjmení oprávněné osoby je v těchto dokladech uvedeno jako L., jeho podpisy odpovídají podpisu na doručence rozhodnutí žalovaného.

Určitá odlišnost v uvedení příjmení není rozhodná, stěžovatel nepopírá oprávnění této osoby k přebírání poštovních zásilek, ale tvrdí, že přijetí rozhodnutí žalovaného touto osobou nepřicházelo v tomto případě v úvahu proto, že rozhodnutí nemělo být vůbec zasíláno na adresu stěžovatele, ale jeho zástupci pro daňové řízení J. Š.

Podle § 17 odst. 7 daňového řádu se v případě, že má příjemce zástupce s neomezenou plnou mocí, doručuje písemnost pouze tomuto zástupci. Pokud má zástupce s plnou mocí omezenou jen na některé úkony, doručuje se písemnost příjemci i jeho zástupci. Nejvyšší správní soud se otázkou plné moci udělené k jednání před finančními úřady zabýval ve svém rozsudku ze dne 8. 12. 2004, č. j. 2 Afs 10/2004 - 71 a dospěl zde k názoru, že taková plná moc se nevztahuje na řízení o odvolání vedené příslušným finančním ředitelstvím. Stejně posoudil opačnou situaci i Ústavní soud v nálezu ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 239/03, kde vyslovil, že plnou moc udělenou pro zastupování v odvolacím řízení nelze považovat za plnou moc udělenou pro celé řízení.

Jak ovšem bylo výše uvedeno, v řízení před žalovaným stěžovatel zastoupen nebyl, plná moc pro J. Š. byla výslovně vymezena na jednání před Finančním úřadem pro Prahu 10. Rozhodnutí žalovaného finančního ředitelství tak mělo být zasíláno jen daňovému subjektu podle § 17 odst. 9 daňového řádu, jak se stalo.

Městský soud proto správně vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného bylo doručeno stěžovateli dne 19. 4. 2005 a s ohledem na zákonnou lhůtu pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), byla žaloba podaná dne 8. 7. 2005 opožděná. V souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ji odmítl.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není dán tvrzený kasační důvod, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1, 2 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu